

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 55-58.

EGYETÉRTÉS

Csávolszky Lajos tulajdonos és felelős szerkesztő.

Kossuth Ferencz főmunkatárs.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPNÓVELDE-UTCA 8. Telefon száma 51-66.

Az eredmény tanúsága. Nagy vitaközlést hallunk, hogy kit illet meg az elismerés és érdem koszorúja...

fog jutni, hogy a gyakorlati államférfiság próbáját kissé magasabb szempontból állapították meg.

kozik rá, hogy az eredményben annak a szüntelenül örökös és terjesztő misszióknak van legfőbb része, melyet az eszme érdekében teljesített.

§ elfogadását egyenesen pártkérdésnek. Az igazságügyi bizottság ama kormánypárti tagjai, kik a miniszteri javaslat ellen szavaztak...

A 16-ik szakasz a szabadelvű pártkörben. A szabadelvű párt báró Pojmaniczky Frigyes emléke alatt tartott mai értekezleten tárgyalás alá vette a bűnvádi perrendtartás életbe lépését...

Az uralkodó politikai hiteltelenségnek nem egy közkeletű tanítását czáfalta meg bizonyítvánnyal ez a legújabb nemzeti vívmány.

Es íme szemünk előtt összeomlik a politikai hiteltelenség egy másik hirdetése is. Csak az opportunisztikus mérleg folytonos terjedését bizonyítja, hogy ez a másik tétel ellenzéki körökben vált divattá.

Budapest, május 31. A képviselőház holnap kezdi meg a bűnvádi eljárás életbe lépését szülő törvényjavaslat tárgyalását.

A szabadelvű párt, mely a 16. szakasz kérdésével foglalkozott, teljesen beadta a derekát. Látszólag ugyan még van némi ellenzék, a becsület fenntartása kedvéért, a hírhedt paragrafusnak, de az értekezleten történtekből világosan kitűnik, hogy már megalálatlák az ügyet...

Báró Bánffy Deszö miniszterelnök nem kívánja a kérdéses szakasz elfogadását pártkérdéssé tétetni; de kijelenti, hogy a kormány a törvényjavaslatot, az abban feleltetett elveket magáért teszi (Élnek helyeslés).

A „Julian.” Egy párisi művésziskola. Nem voltak jó tanácsadói annak a pártatlanul bökező, osmeretlen maradt mecenásunknak, a ki tavaly fejedelmi alapítványt tett, a melynek kamatából e tavaszal kapott először néhány művésznek külföldi tanulmányútra való ösztöndíjat.

elérnek tekintvén, e palota építők köré csoportosult, legfeljebb a gólcserés mesterség ügyén lendít keramikával burkolt épületeivel szem izléstelenség körül tévelygő építésznek fejlődésén.

volt az iskolának; de egy ízben kifogyván minden pénzfőorrásból, szükségében tablát fűggesztett ki műterme ajtajára, mely szerint ez művészeti iskola, a hol elő mintakör tanítanak festeni.

a sajtó is kezdett tudomást venni a tanítványainak száma növekedéséről, különösen azóta, hogy Julian, maga különben sem győzőn meg figyelmével kísérni az iskolájába járók munkáit, nevesebb mestereket kért föl, hogy e föladataiban támogassák.

babiloni nyelvzavar támad. Van itt amerikai észokról, délről s Európá majdnem minden országának képviselője. Legelsőben az angolok látogatják ezt az iskolát, a francziák után száma névze a magyarok következnek a rue du Dragon-beli helyiségekben, melyek Julian műtermei közül a legnagyobbak. S fiatal művészeink közül a kik most itt tanulnak, nem egy van, a kinek már eddig is sikerei voltak műtárlatainkon: Thorma, az aradi vértanúk festője, Hegedűs László, Szentes, Tull, Ferenczy, Szikszay, Tornyai és mások.

hogy ezzel a haza, a szabadság és különösen a sajtószabadság iránt való kötelezettség teljesítése. (Élénk helyeslés.)

Szivák Imre hangsúlyozta, hogy a Chorin és Bekics álláspontja és a törvényjavaslat közt nincs elvi különbség; e javaslatok csak a határokat akarják kijelölteni, a mi pusztán appreciációs dolga. Tulmelen magyarázata volna a pártgyűlésnek, ha szóló és társai tartózkodva minden agressziótól, nem fejtetnék ki nézetiket a ház vitájában. Ha azonban az ellenzék hatalmi térre vinné a dolgot és a párt egységét és presztígjét támadná meg, ók azt felszólalással semmiesítene nem fogják kockáztatni. (Élénk helyeslés.)

Baró Bánffy miniszterelnök természetesen tartja, hogy a nézetek szabad nyilvánítása nem kifogásolható, míg a kormány javaslata nem tétlik párhatalmi kérdés, de nem kecskézheti magát avval, hogy ez így lesz, sőt azt hiszi, hogy már a vita eleje meg fog győzni mindenkit arról, hogy a kérdés tényleg párhatalmi kérdéssé alakult. S sokkal jobb párttagoknak ismeri az illetéket, hogy sem feltehetnének rólok, hogy nem fogják megvárni, hogy ily körülmények közt mily magatartást kell követniük. (Élénk helyeslés.)

Pulszky Ágost a javaslat elfogadása mellett nyilatkozik, azt tartván, hogy a minimális jogszűri differenciák elterjedése azon politikai jelentőség mellett, melyet a kérdés jelenlegi állásában bír.

Dániel Gábor felhívja az ur vád ellen, hogy a kik a 3-4 megszavazzák, ellenségei lennének a sajtószabadságnak. A törvény előtti egyenlőség és az állvány, hogy magánbeszélésétek esetében az összes állampolgárok ugyanazon bírói fórum elé tartozzanak.

Groisz Gusztáv nem tartja ugyan a fenforgó differenciát oly minimálisnak, mint Pulszky s nem járul a 3-hoz, de az ó politikai magatartását is a házban a Szivák által kiemelt szempontok fogják megszabni.

Matuska csehszlovák tartotta volna a 3. kibővítést, de a vita folyamából ő is ugyanazon következtetést vonja le, mint Szivák és Groisz.

Erdély miniszter utal arra, hogy a javaslat két év óta a nyilvánosság előtt van, szétküldött szaktisztviselőknek, a melyek majdnem egyhangulag helyeselték, az ánkében is egy hírlapíró kivételével mindenki mellett nyilatkozott. A közvéleménynek majdnem teljes egyetelműsége indította a 3. bejegyzést. Ezek óta folyt a panasz, hogy magánbeszélésétek ügyében az esküdtékek eljárásának nincs megnyugtató eredménye. Ennek az állapothat fenntartása ellenségeivé tenné a polgárokat a sajtónak s esküdtékeknek egyaránt.

A mi a határok megvonását illeti, szóló a büntető-törvénykönyv nyújtotta alaphoz tartotta magát. Ettől elterve igen sikamlós tere lépének, mert ott sem állhatunk meg, a hol Chorin és Bekics. Szóló az igazságszolgáltatás nagy érdekében körül első sorban is föleg a sajtószabadság érdeke vezette. Visszatartja azt a vádat, hogy javaslata korlátozza a sajtószabadságot s rést üt az 1848. törvényen. E javaslat elfogadása által a párt meg is maradandó szolgálatokat fog tenni a sajtószabadság érdekében is. (Élénk helyeslés.)

Ezek után a törvényjavaslat új általánosságban, mint részleteiben változatlanul elfogadottat s ezzel az értekezlet véget ért.

A nemzeti párt értekezlete.

A nemzeti párt Horváth Nándor elnöke alatt ma este 6 órakor tartott értekezletet, melyen a pártnak majd minden tagja és több vidéki híre is jelen volt, a honvédelmi miniszter által bejuttatott javaslatokkal foglalkozott. Az elnök előterjesztette, hogy az értekezlet megtartását azért látta szükségesnek, mert a benyújtott javaslatok egyike, nevezetesen az, mely a honvédelemért a képző-intézetekről szóló párt politikai programjának erre vonatkozó részét közelibbről érinti és emellett fogva a pártnak a véderőbiztoságban levő tagja, a bizottsági tárgyalás előt hozott nyerni a párt álláspontja felől. Az elnök előterjesztette, hogy az értekezlet megkezdését követően a sajtószabadság, Bolgár Ferenc behatolás ismertette a javaslatot. Ezután gróf Apponyi Albert részletesen kifejtette annak jelentőségét, a pártprogrammal a katonai oktatásra és nevelésre vonatkozó tétel szempontjából. Apponyi javaslatára a párt egyhangulag a következő határozatban állapodott meg:

Minthogy a törvényjavaslat a pártprogramnak a katonai oktatásra és nevelésre vonatkozó tételét elvileg megvalósítja; a gyakorlati siker pedig kormányzati és ellenőrzési feladatot képez: a párt a honvédelemért és képző-intézetekről szóló törvényjavaslatot elfogadja. A pártértekezleten szóba került a hírhedt 16. szakasz ügye is s a vita eredménye az lett, hogy a nemzeti párt is a függetlenségi és 48-as Kossuth-párt hoz hasonlóan, minden lehető ékvet, hogy az ominózus szakasz törvényre ne váljék.

Az értekezlet befejezése után még hosszabb ideig együtt maradtak a párttagok, a kik között — mint említtük — számosan voltak a vidékiek és megvitatták a mai értekezlet tárgyát képező törvényjavaslat elfogadásából kifolyólag a pártnak a jövőben követendő magatartását. Jóllehet, a párt általános megelégedésével fogadta a szóban levő törvényjavaslatot, mint a mely a párt programjának egyik pontját lényegében megvalósítja, már csak arra való tekintettel is, hogy a javaslat gyakorlati sikerének biztosítása még függőben van, egyelőre nem tartják elkerülendőnek az időt arra, hogy a párt a jelenben elfoglalt álláspontját elterje.

Budapest, május 31.

A gratulációk. A katonai törvényjavaslatot benyújtó alkalmából csillag érkeztek a kormányhoz az üdvözítő táviratok. Ujabbban a következők fejezték ki örözüiket: Fogarasz megye szabadlevélű bírja, Torontál megye szabadlevélű községe, az oroszai szabadlevélű párt, a sopronvármegyei szabadlevélű párt, a nagyajtai választókerület szabadlevélű pártja, az egri szabadlevélű párt, a makói szabadlevélű kör, a békés-csabai szabadlevélű párt, a hódmezővásárhelyi szabadlevélű párt, Arad megye és Arad város szabadlevélű polgársága, a tórcsémegyei magyar hazafias párt, a kovásznai választók, illetve az orbai járási szabadlevélű párt, Mezőberényi község polgársága, a jászai szabadlevélű párt, Ungvármegye törvényhatósága, Versecz törvényhatósága, Liptó megye községe, az ifjefalvai kerületi szabadlevélű pártja, a szarvasi szabadlevélű polgári kör, Sopron megye törvényhatósági bizottsága, az esztergomi szabadlevélű párt, Veszprém vármegye törvényhatósága, Sopron város törvényhatósága és Temesvár város törvényhatósága. Megjegyzendő, hogy Temesvár mai közgyűlésén Steiner József az üdvözítő távirat indítványozása után kifejtette, hogy a lovagiasági és a politikai tisztesség megvárná, hogy ez alkalommal arról a pártól is emlékezzünk meg, illetve annak vezéréiről, gróf Apponyi Albertől és Horváth Nándorról, mint a mely pártunk első sorban is köszönetet ér a javaslatok, a mennyiben a király a nemzeti párt jogos követését teljesítve, a kormányt annak végrehajtásában megbizta. A kibővítés kezesen megjelente ugyan Apponyit, de a közgyűlés a polgármester javaslatát változatlanul elfogadta. — Egerből pedig azt táviratozták, hogy a városban nagy felhőzést keltett az, hogy felelős parancsnok üdvözítő távirat küldött Egerből Bánffyhoz a katonai javaslatokból kifolyólag. Az ellenzék értekezletet tartott, a melyen az üdvözítő és a média ellen tiltakozást fejezte ki, mert ha valakit, úgy gróf Apponyi Albert pártját illeti az üdvözítő kitarítások.

Az osztrák parlament elnapolása. Gróf Badenit a király ma kihallgatásán fogadta. Badenit, a ki az osztrák parlamentáris viszonyokról referált, holnap fogja az osztrák kormány határozatát az uralkodóval tudatni, s valószínűleg azt fogja ajánlani, hogy szerdán tartsa meg a ház az utolsó ülést s aztán napotáljék el. A kormány arra törekszik, hogy a jobboldalt rábírja arra, hogy a felirati vitáról mondjon le, s egyezték bele a ház elnapolásába. A jobboldal bizalmi emberei a kormányval tanácskoztak. A cseh lapok nyilatkoztak, hogy a hírhedt az ember, hogy a csehek és a kormány közt nézeteltérés merült fel.

A görög-török háború.

Tegnap még az a hír érkezett Athénből, hogy a görög kormány megmarad az álláspontja mellett s egy fillér hadikaróppólást sem ad Tokióországnak; ma azonban már beküldik a hangulat Athenben s ma már Rallis is engedne valamit. Mindenesetre ebben nagy részük van azoknak a kedvezőtlen híreknek, a melyek Lamiából és környékéről érkeznek. A görög hadsereg elvesztette a bátoraságát, diszciplína nélkül van, s az élelmiszere rossz. A legenyés kimerült, beteg s az egyenruha leszakadt a testéről. Az új védelmi vonal Taracúnál, illetőleg a thermopylii szorosban van. A sáncok és erődítési művek tervét Smolenski ezredes dolgozta ki, a főhadiszállás Omerbeyben van, Lamiától kissé délre. Hogy a görög hadsereg az új pozíciójában fel tudatni tartóztatni a győzelmesen előretörő török hadakat, azt már senki sem meri remélni, s a fegyverszünet ép jókor jött, hogy a görög hadsereget a teljes megsemmisüléstől és Athent a török lovak patkójától megkímélje.

A nép egészen értekezlettel nézi a hadsereg szorult és kétségbeesztő helyzetét. A kormány több felhívást tett ugyan közre Onkentes adakozásokra, de az eredmény nélkül maradt. A tessallianak nyomorának enyhítésére is mindössze 70 ezer forint gyűlt eddig össze, s ez is csak néhányan ajándékozták. Hogy Tessallian mekkora a pusztulás, azt most még lehetetlen mérlegelni, de a török hadak sem raboltak annyira, mint a görög szabadesapatok. Eddig mindent a törökök nyakára varrták, de Lamiába soha egy török sem tette be a lábát s mégis az egész város ki van fosztva. A helyzetről ma a következő távirataink érkeztek:

Konstantinápoly, május 31. A fegyverszünet elő gőrdülő nehézségeket még nem hártották el. Görög részről azt állítják, hogy a fegyverszünet már megkötődött és hogy csak annak tartamáról lehetnek a nézetek eltérők. A görögök vádat emelnek, hogy török részről támadást készítenek elő, míg a törökök a görögöket vádolják azzal, hogy Lamiát és más helyeket megérsítik és csapatokkal látják el.

Róma, május 31. A képviselőház mai ülésén Viskonti-Venosta külügyminiszter Imbriani interpellációjára válaszul kijelenti, hogy a hatalmak konzertje olyan biztonságot nyújt Európának, a melyet nélküle nem élvezhetett volna. Nem akadályozhatta meg a görög-török konfliktust, de elhárította a veszélyt Európáról. Kréta körülzárását a humanitás és a politikára való tekintettel tartják fenn, mert az európai csapatok visszavonása új vérontásra adott volna okot. A hatalmak elhatározták tehát, hogy közbenjárásukkal enyhítik a háború következeit és korábbi ígéretüknek megfelelő kormányformát biztosítanak Kréta számára. Az a cél, a melyet az olasz kormány elérni óhajik, az állandó pacifikáció. Krétára vonatkozólag támogatni fogja a kormány azokat a határozatokat, a melyek garanciát nyújtanak, hogy jövőben nem állanak elő megint oly nehézségek, mint előbb. Töröködni fog tehát a béke ügyét szolgáló, a mely az emberiség és igazság ügyétől el nem választható. A miniszter azzal fejezte be beszédét, hogy Canevaro tengernagy mindig meg tudta egyeztetni a katona kötelezéseit a béke és a civilizáció követelményeivel. A kormány ez alkalommal csak ismételteli elismerését, a melyly a tengernagy viselkedésének már előbb is adózott. Imbriani kijelenti, hogy a válaszal nincs meglegedve és fenntartja magának, hogy legközelebb indítványt terjeszzen elő.

Az egyetemről. Holnap kedden lesz a tudományos egyetemen a dékanválasztás. Az egyetem tanácsa délután tartja meg az ülést, a melyen mind a négy kar dékánját választják meg. Egyszermind a rektorválasztást is megválasztják s pedig minden karból négy-négy tanárt. Juniús 8-án lesz a rektorválasztás. Ez alkalommal prorektorválasztás is lesz, még pedig a hittudományi karból. A mostani rektor dr. Bogner István ugyanis távozik az egyetemről s Nagyváradra költözik, hogy elfoglalja kanonoki székét. Az új tanév rektorát ezután a jogi kar tanárai közül választják.

A német orthonológusok egyeteme az idén Drezdában tartotta nagygyűlést Meyer úvvari tanácsos és gróf Berlepsch elnöke alatt. A német orthonológia oszlopai majdnem teljes számmal voltak jelen. Mint vendégek Büttikofer — Hollanda, Hartert — a Rothschild-muzeumtól, Anglia és Herman Ottó — Magyarország vettek részt. Az első előadást, fölkérésre, Herman Ottó tartotta német-magyarokról. Homyer Sándor úrnagy teljes hozzájárulása után Koenig bonni tanár következett, kinek előadása élénk vitát keltett. A drezdai természet- és néprajzi múzeum mintázott berendezése a legnagyobb elismerésben részesült; minden, a mit a kor technikája nyújt, alkalmazva van s nincs egyetlen néma tárgy, mind beszél a szakemberhez és oktatója a szemlélőt. Mindaz, a mit a Röntgen-sugár, a röpülés tanulmányozása nyújt, közszemlére van kitéve. Az alkalomra egy teljes paradicsom-madárkiállítás készült, egyetlen a maga nemében, az Albert király és Carola királyné nevére keresztelt fajok igazán mesés pompájú alakok. A hivatalos banket alkalmával az elnök a német eszűart és a szász királyt, Reichenoit vezették át az elnököt, ez gróf Berlepsch alelnök, végre az utóbbi Homyer úrnagyot és Herman Ottót köszöntötte fel. A gyűlés a remek Mörizburgba való kirándulás után, május 30-án zárult.

Ötven éves orvosi jubileum. Dr. Grossmann Lipót az érdemud, mintegy 36 évi buzgó szolgálat után nyugdíjba vonult Szent-János-kórházi szemészeti főorvos ötven éves orvosi működése alkalmából a bécsi orvosi tanári kar és az egyetemi tanács részéről díszlevelet tüntetett ki. A jubileum elkövetését az évek hosszú során át új gyakrai, mint a természeti szakirodalom terén kifejtett igen gazdag tevékenység elismerésül nyerte el. Az ünnepelt, ki még ereje teljében van, mindkét irányban ma is hűvel és kedvel folytatja tevékenységét. A jubileumi díszokmányt, valamint a bécsi egyetem rektora és az orvosi fakultás dékánjának megbízásából mellékel irományt, melyben az egyetemi tanács és az orvosi tanári kar a jubileumának szerezkeívánatait tolmácsolja, dr. Feuer Nánán egyetemi tanár és dr. Schaefer Miksa m. tanár nyújtották át.

A Dunáról. A folyamernőkhöz érkezett jelentések szerint a Duna felső szakaszán beállott az apadás. Erőtingál 24, Passaunál 18, Linznel 32, Bécsnél 8, Pörsingnél 10, Komáromnál 10 centiméterrel apadt a Duna. Apadás volt a fővárosnál még pedig 14 cm., úgy hogy most a vízmagasság 514 cm. A Duna alsó szakaszán Paksig apadt a víz, Pakson alul pedig áradt.

VIDÉK.

Temesvár közgyűlése. Temesvár város mai közgyűlése végleg elállt azon tervtől, hogy gróf Gyürky bírtokait a város tulajdonul megvegye, mivel a megkérdezt szakértők becslése szerint a gróf által kért vételár nagyon magas. A közönség és a sajtó egyrésze még most is meg van győződve ezen bírtokvétel előnyéről. A vidéki hírlapok szövetségének nyugdíjalapja júvára a város ezkeronás alapítványt szavazott meg.

Tisztújítás Torontálban. Torontál vármegye mai közgyűlése megyei közgyűlést egyhangulag megválasztott gróf Bethlen Miklós, központi főszolgabíróként Dániel Ferencet, törökbeszéti főszolgabíróként Lovász Imret, szolgabíróként ifjabb Csávosy Ignácot és Keresztes Györgyöt. Napirend előtt Hadffy közgyűlés a torontálmegei szabadlevélű párt megbízásából indítványt tett, hogy a katonai javaslatokért a vármegye Bánffy és a kormányt üdvözölje, a melyet el is fogadtak.

UJDONSÁGOK.

Tisztelettel felkérjük azokat a t. előfizetőket, a kiknek előfizetése május végén lejárt, hogy azt mielőbb megújítják sziveskedjenek, nehogy a lap szételűlésben fenakadás álljon be.

Előfizetési árak:

Egész évre . . . . . 20 ft — kr
Negyedévre . . . . . 5 „ —
Egy órá . . . . . 1 „ 80

Különös figyelembe ajánljuk, hogy hazánk legkevesebb és legértelmesebb divatlapjának a „Divat-szalón”-nak kiadóhivatalával kötött szerződésünk értelmében előfizetőink elaport kedvezményes áron: egész évre 4 forintért, félévre 2 forintért, negyedévre 1 forintért rendelhetik meg. Az előfizetési díjak az Egyetértés előfizetésével egy utalványon is küldhetők.

Személyi hírek. A király tégnap délelőtt Ferenc Ferdinánd főherceget magánkihallgatásán fogadta. A főherceg köszönetét fejezte ki a királynak a 7-ik ulánus ezred tulajdonosává történt kinevezéséért. — A király tégnap délután meglátogatta Maria Terzia főhercegnőt, aztán Schönbrunnba hajtott. Az uralkodó kedden Bruckba utazik, hogy ott csapatszemetelt tartson s egy napig fog ott időzni. — Friyes főherceg szombatn Münchenbe utazott a Maria bajor hercegnő est utkövére. — Rájpér főherceg vasarnap este utazott ugyanoda. Henrik Ferdinánd főherceg ma délelőtt Bécsújhehlyből Bécsbe érkezett. — Koburg Lujza szász hercegnő ma reggel Bécsből Drezdába utazott. — Binder Antal tábornok Esztergomba érkezett, az ottani házezred megvizsgálására. — Klementina koburg-gothai szász hercegnő június 3-án fogja megünnepelni Szófiában 80-ik születésnapját. A hercegnő legidősebb fia, Falop koburg-gothai szász herceg és annak fia Lipót herceg ma este utaznak Bécsből Szófiába az ünnepélyre. — Izabella főhercegnő ajándéka. Megírta annak idejében, hogy Izabella főhercegnő az eredei ünnep emlékére a Mátyás-templomot remek misemondóruhával és oltárkézzel ajándékozta meg. A ruhát és az egyházi szerek tégnap szentle föl Bogisch Mihály címzetes püspök nagy ünnepélyességgel. A szertartásn előelő közönség volt jelen, mely a templomot egészen megtöltötte. — A román trónörökös betegsége. A román trónörökös herceg állapotáról kiadott reggeli bullettin, mint Bukarestből táviratozták, így szól: Az éj nyugodt, évreres rendes és kevésbé gyors. Légzés könnyebb. Hőmérséklet a betegség kezdete óta először majdnem normális. A herceg állapota eléggé kielégítő. Remélhető, hogy újabb komplikáció nem fogja a főúzus lúz tovább lefoyaltat megzavarni. A trónörökös állapotáról délután kiadott bullettin ezt mondta: Az állapot nagyon kielégítő. Alvás nyugodt. Évreres jó. Légzés mely és rendes. A hőmérséklet reggel óta leszállott. A hőmérő 37-4 fokot mutat. A trónörökös herceg állapota tartósan kielégítő. Leydan tanár, a ki a király orvosi kívánságára hivatott, holnap ide megerkezik. — XII. Alfonz szobrának leleplezése. Aranjuzeben, a spanyol királyi házak nyári üdülő helyén — mint egy madridi távirat jelenti — a napokban fogják leleplezni XII. Alfonz szobrát. Ma az egész királyi család, az egész udvar s az összes miniszterek Aranjuzebe utaztak. — Az egyetemről. Holnap kedden lesz a tudományos egyetemen a dékanválasztás. Az egyetem tanácsa délután tartja meg az ülést, a melyen mind a négy kar dékánját választják meg. Egyszermind a rektorválasztást is megválasztják s pedig minden karból négy-négy tanárt. Juniús 8-án lesz a rektorválasztás. Ez alkalommal prorektorválasztás is lesz, még pedig a hittudományi karból. A mostani rektor dr. Bogner István ugyanis távozik az egyetemről s Nagyváradra költözik, hogy elfoglalja kanonoki székét. Az új tanév rektorát ezután a jogi kar tanárai közül választják.

— Málnah Aurél úgye. A Magyarország közzé ma a Miklós Gyula vallomásának közlése következtében az «Egyetértés»-ben is megjelent összes nyilatkozatokat, azokhoz a következő megjegyzéseket fűzi: Teljes lojaltsággal kövöltük mindezeket a nyilatkozatokat, meg kell azonban jegyeznünk, hogy lapunk szerkesztője a közzétett iródi árát alatt semmit be nem tekint. Nekünk nincs szükségünk arra, hogy Málnah Aurél képviselő ur úleteinek korrekció volt felől magunknak meggyőződést szerezzünk.

Mi egyszerűen közöltünk egy kir. törvényeszk előt felvett bírósági jegyzőkönyvet, melyben hivatalos formában egy volt főispán vallomást tesz. Ebben a vallomásban azt állítja, hogy ő mint erkölcsi akasztóat vissza utasított egy olyan ajánlatot, melyet az általa megnevezett egyen állítása szerint egy képviselő, állítólag sans gene, elfogadott. Ez a vallomás abban a jegyzőkönyvben örökre fennmarad volna, mint súlyos vad egész közéletünk néve, ha annak tisztázására alkalom nem nyújtatik.

A volt főispán érintett vallomását — ismétlünk — bíróság előtt tett, jegyzőkönyvbe foglaltatta, sajátkezzel aláírta, mindez annyival súlyosabb jelentőségű, mert mint utólag kiténik, egy «barátságos» volt. Súlyos okának kellett tehát lenni, — a miért felelősséggel is tartozik — hogy a vádat nem barátságos közölte, hanem a bíróságnál terjesztette elő.

Azt igen jól jelenti ki Málnah Aurél ur első nyilatkozatában, hogy sa vallomásban foglaltaként azokat, kik rólam a közöltétek állítólag kihyaltakoztaták, felelősségre vonom. Ez az egyedül helyes eljárás. Ezen felelősségrevonás mellett Miklós Gyula urnak vagy a «szöke kövér» Freund-nak kötelezése lesz a bíróság előtt igazolni, hogy az a gyanúsítás hogyan kerülhetett bele egy bírósági okirabba.

Málnah Aurél ur tehát igen korrektil jár el, ha ő abból az okiraból ki akarja égetetni a maga nevét és pedig annak a tisztító tüznek az erejével, melyet egy közpályán szereplő ember részére egyedül csak a nyilvános tárgyalás adott meg.

A mi végül a mi dolganak illet, bizony mi jövőben sem tartjuk tisztúnknak, hogy «előleges tájékoztatás» szerezzünk arról, hogy valóságos tartat-e vagy sem? Mi azt kutajuk, hogy az a vallomás megtehető-e? Hogy az a bírósági okir, mely velünk közöltétek, valódi-e? Minthogy pedig ez valódi, minthogy a vallomás megtehető, magunkra az illetőkre kell bízunk az úgnek teljes tisztázását.

Az éjjel még a következő nyilatkozat közlésére kérték fel bennünket:

— Málnah Aurél úgye. A Magyarország közzé ma a Miklós Gyula vallomásának közlése következtében az «Egyetértés»-ben is megjelent összes nyilatkozatokat, azokhoz a következő megjegyzéseket fűzi: Teljes lojaltsággal kövöltük mindezeket a nyilatkozatokat, meg kell azonban jegyeznünk, hogy lapunk szerkesztője a közzétett iródi árát alatt semmit be nem tekint. Nekünk nincs szükségünk arra, hogy Málnah Aurél képviselő ur úleteinek korrekció volt felől magunknak meggyőződést szerezzünk.

Mi egyszerűen közöltünk egy kir. törvényeszk előt felvett bírósági jegyzőkönyvet, melyben hivatalos formában egy volt főispán vallomást tesz. Ebben a vallomásban azt állítja, hogy ő mint erkölcsi akasztóat vissza utasított egy olyan ajánlatot, melyet az általa megnevezett egyen állítása szerint egy képviselő, állítólag sans gene, elfogadott. Ez a vallomás abban a jegyzőkönyvben örökre fennmarad volna, mint súlyos vad egész közéletünk néve, ha annak tisztázására alkalom nem nyújtatik.

A volt főispán érintett vallomását — ismétlünk — bíróság előtt tett, jegyzőkönyvbe foglaltatta, sajátkezzel aláírta, mindez annyival súlyosabb jelentőségű, mert mint utólag kiténik, egy «barátságos» volt. Súlyos okának kellett tehát lenni, — a miért felelősséggel is tartozik — hogy a vádat nem barátságos közölte, hanem a bíróságnál terjesztette elő.

Azt igen jól jelenti ki Málnah Aurél ur első nyilatkozatában, hogy sa vallomásban foglaltaként azokat, kik rólam a közöltétek állítólag kihyaltakoztaták, felelősségre vonom. Ez az egyedül helyes eljárás. Ezen felelősségrevonás mellett Miklós Gyula urnak vagy a «szöke kövér» Freund-nak kötelezése lesz a bíróság előtt igazolni, hogy az a gyanúsítás hogyan kerülhetett bele egy bírósági okirabba.

Málnah Aurél ur tehát igen korrektil jár el, ha ő abból az okiraból ki akarja égetetni a maga nevét és pedig annak a tisztító tüznek az erejével, melyet egy közpályán szereplő ember részére egyedül csak a nyilvános tárgyalás adott meg.

A mi végül a mi dolganak illet, bizony mi jövőben sem tartjuk tisztúnknak, hogy «előleges tájékoztatás» szerezzünk arról, hogy valóságos tartat-e vagy sem? Mi azt kutajuk, hogy az a vallomás megtehető-e? Hogy az a bírósági okir, mely velünk közöltétek, valódi-e? Minthogy pedig ez valódi, minthogy a vallomás megtehető, magunkra az illetőkre kell bízunk az úgnek teljes tisztázását.

Az éjjel még a következő nyilatkozat közlésére kérték fel bennünket:

— Málnah Aurél úgye. A Magyarország közzé ma a Miklós Gyula vallomásának közlése következtében az «Egyetértés»-ben is megjelent összes nyilatkozatokat, azokhoz a következő megjegyzéseket fűzi: Teljes lojaltsággal kövöltük mindezeket a nyilatkozatokat, meg kell azonban jegyeznünk, hogy lapunk szerkesztője a közzétett iródi árát alatt semmit be nem tekint. Nekünk nincs szükségünk arra, hogy Málnah Aurél képviselő ur úleteinek korrekció volt felől magunknak meggyőződést szerezzünk.

Mi egyszerűen közöltünk egy kir. törvényeszk előt felvett bírósági jegyzőkönyvet, melyben hivatalos formában egy volt főispán vallomást tesz. Ebben a vallomásban azt állítja, hogy ő mint erkölcsi akasztóat vissza utasított egy olyan ajánlatot, melyet az általa megnevezett egyen állítása szerint egy képviselő, állítólag sans gene, elfogadott. Ez a vallomás abban a jegyzőkönyvben örökre fennmarad volna, mint súlyos vad egész közéletünk néve, ha annak tisztázására alkalom nem nyújtatik.

A volt főispán érintett vallomását — ismétlünk — bíróság előtt tett, jegyzőkönyvbe foglaltatta, sajátkezzel aláírta, mindez annyival súlyosabb jelentőségű, mert mint utólag kiténik, egy «barátságos» volt. Súlyos okának kellett tehát lenni, — a miért felelősséggel is tartozik — hogy a vádat nem barátságos közölte, hanem a bíróságnál terjesztette elő.

Azt igen jól jelenti ki Málnah Aurél ur első nyilatkozatában, hogy sa vallomásban foglaltaként azokat, kik rólam a közöltétek állítólag kihyaltakoztaták, felelősségre vonom. Ez az egyedül helyes eljárás. Ezen felelősségrevonás mellett Miklós Gyula urnak vagy a «szöke kövér» Freund-nak kötelezése lesz a bíróság előtt igazolni, hogy az a gyanúsítás hogyan kerülhetett bele egy bírósági okirabba.

Málnah Aurél ur tehát igen korrektil jár el, ha ő abból az okiraból ki akarja égetetni a maga nevét és pedig annak a tisztító tüznek az erejével, melyet egy közpályán szereplő ember részére egyedül csak a nyilvános tárgyalás adott meg.

A mi végül a mi dolganak illet, bizony mi jövőben sem tartjuk tisztúnknak, hogy «előleges tájékoztatás» szerezzünk arról, hogy valóságos tartat-e vagy sem? Mi azt kutajuk, hogy az a vallomás megtehető-e? Hogy az a bírósági okir, mely velünk közöltétek, valódi-e? Minthogy pedig ez valódi, minthogy a vallomás megtehető, magunkra az illetőkre kell bízunk az úgnek teljes tisztázását.

— Málnah Aurél úgye. A Magyarország közzé ma a Miklós Gyula vallomásának közlése következtében az «Egyetértés»-ben is megjelent összes nyilatkozatokat, azokhoz a következő megjegyzéseket fűzi: Teljes lojaltsággal kövöltük mindezeket a nyilatkozatokat, meg kell azonban jegyeznünk, hogy lapunk szerkesztője a közzétett iródi árát alatt semmit be nem tekint. Nekünk nincs szükségünk arra, hogy Málnah Aurél képviselő ur úleteinek korrekció volt felől magunknak meggyőződést szerezzünk.

hisz huszonnégy éves korában 1884-ben elhalt orosz fésztón, innen kilépre, országra szóló diadalokat aratot képeivel, melyek közül néhányat még ma is kegyelettel őriz a párisi Musée du Luxembourg, noha rendszerint csak az utolsó tíz év java alkotásait mutatják be teremben. Az Academie Julian minden osztályában teljes művészi szabadság uralkodik. Mesterei nem arra törekednek, hogy a nagyk modorát sajátíttassák el növendékeikkel, hanem egyedül arra, hogy azok alapos művészi tudásra: rajz, kompozíció és színeszt dolgalban való jártasságra tegezzék szert, a mi, ha megvan, lehetnek realistik, lehetnek idealistik, a divat szépségeitől független műbarát minketör őszinte gyönyörűséget fog találni munkáikban, folte, hogy ezekben igazán művészi lelkület nyilatkozik meg. Divald Kornel.

A BARÁTSÁG ÖRVE ALATT.

— FRANCZIA REGÉNY. — 24
MÁSODIK RÉSZ.

A köpenybe burkoltan és a botjára támaszkodva, csak alig állt a lábán; arca annyira sápadt volt, annyira földulta a fájdalom és a harag, hogy Ursule és Annette rémülten hátráltak. — Semmitsem kell többé velem tudatnotok, — jelentette az öreg asszony, miközben egy haragos tekintet vetett rájuk. . . . . It voltam. Mindent hallottam. Ursule hozzá rohant, lábaihoz borult. — Bocsanat, nagymama. — Te, az én büszkeségem, az én reményességem, lesüllyedtél az utolsó közé! — Ne ejtse egészen kétségbe, Billot néni, — lépett közbe Annette. Nagyon számalomraméltó ő is szegényke és megbánta tettét. — Késő. Megbánni a rosszat, mikor már elkövették, nem érdem. E szavak ejtése után, a nagymama elhuzta kezét a szeme előtt, mintha a sűrű fátlyót akarta volna eltávolítani, mely hírtelen elvakította; arczát bíborszínre festette a fejébe tödült vér.

A következő pillanatban Annette és Ursule megtántorodni látták és azután az a sovány, összetörödött kis test végig esett a szoba padlóján. . . . — A nagymama meghalt, megöltem! — sikoltott föl Ursule.

Az öreg asszonyhoz ugrott, Annette segítségével fölemelte s együtt vitték az ágyra, melyre reá fektették. — El, — szölt Annette, a szive ver. Küldj orvosot, Ursule és atyádtér is. Pár perczet utóbb, Billot Izidor, a ki a kereszében Leclere Jeromeval rggelizett, értesítve volt, hogy nagynéjét széhhadás érte.

Az ó korában az eset komoly, — mondta a közgyezzőnek. Ha nem csinált végredeletet, én öröklök utána. — Van végredelete, — jelentette ki Leclere Jerome. — Oh, az égetni való boszorkány! Akkor hát kitagodt, ugyebár? — A közgyezző álnokul lesütötte a szemét. — Irodámban tette le a végredeletet, — felelte, de a nélkül, hogy megismertette volna velem a tartalmát.

Izidor elrohant, sietélt megérkezni Billot anyó ágyához. Mikor a szobába lépett, az orvos, a ki előtte érkezett meg, még ott volt és igyekezett megnyugtani a kétségbeesetten zokogó Ursulet. Annette — az orvos meghagyásainak megfelelően — ápolla a betegét. — Hogyan történt az eset? — kérdezte Billot Izidor.

Annette valami mesét mondott el, mely megközelítette a valóságot, a nélkül azonban, hogy egészen megvallootta volna. Izidornak be kellett érnie a magyarzáttal, bárha az csak félig elégitette ki és nem tudhatta meg, hogy kinek a javára szól a végredelet, mert Billot anyó, ha ki is nyitotta a szemét, nem nyerte vissza a beszéző képességét. — Meg fogja menteni, doktor ur? — szölt Ursule az orvoshoz. — Még semmi bizonyosat sem mondhatok, —

válaszolta a kérdezett. A rohamon igaz, tulsett. De Billot anyó már nagyon öreg. Nyolczvan éves korban az ilyen baj következményei mindig aggodalomgerjesztők. — Ez csaknem elitélés volt. Ursule fájdalom az eddigéit is hevesebb alakban tört ki. — Vezesse el, — mondá az orvos Annetnek. . . . Gondos ápolásra van szüksége neki is. . . . Állapota nem kevésbé nyugtalanit, mint a Billot anyóé.

A nagy lárma ellenére is folytatták azonban az előadást. De a rend meg volt zavarva és ez már a tüntetőkre nézve nagy eredmény volt. Dadalokkal azonban még nem voltak melegek. B. L. hírlapírójában felvette a harcot. Nagy zajjal kiment és alig pár percet tartott fel a harcot. Nagy zajjal kiment és alig pár percet tartott fel a harcot.

tüntettek. A második felvonás harmadik jelenetében F. L. és H. G. hírlapírók a második emeletre mentek és ott felfülni kezdtek és nach Wien; Haas et Deutsch mulató; Etalblissement Haas et Deutsch Pfüj; továbbá néz dajjes feliratú papírszekereket szórta a földszintre. N. A. hírlapíró pedig kellemetlen büszkeséggel port szórt alá, mire általános botrány, sipolás, lárma támadt. Ebből kifolyólag a tüntetők az V. ker. kapitánysághoz állították elő.

A népszínházban a Magdolna, mely két év óta pihen, holnap, kedden kerül színpadra, a címszerepben Horváth Irén asszony vídeli színésznő, a másik főszerepben Török Szabolcs Rózsa asszony, a fővárosi nyári színház tagjainak vendégjátékával. Holnapután szerdán Szegehez fog vendégzseppelni a «Majusi bor»-ban.

Az egyetemi kör irodalmi és retorikai szakosztálya é honap 30-án délelőtti 11 órakor rendkívül jól sikerült zárult tartott. A B. Józsa Gyula először megnyitotta és Vogel László jegyző jelentése után Aradi Árpád terjesztette elő a kiváló jelentést. A szakosztályi pályázatokról. Az elbírálási bizottság a díjat Palocs József «Hangyabíró» című pályaműve nyerte meg. A költemény-pályázatban B. Józsa Gyula lett győztes «A harmadik» című költeményével. Mindkét szerző élénken megjelentek műveik bemutatására. Láng Béla és Vogel László szavaltak még ezután költeményeket.

Kereskedők, Gesztési Miksa községi jegyző, Baros Gyula tanító és Czizkay Lajos budapesti hírlapíró ellen. Ma tartották meg ez ügyben a tárgyalást, a mely késő éjjel tartott.

Sárga-fekete lámpások. A rendőri kommuniké is megelémlézik négy napzámra, a kiket tüntetés miatt tartóztattak. Ez a négy jámbor tót volt az első áldozat, vagyis őket vitték legelőször az V. kerület kapitányságra. A tótokat egy rendőrfelügyelő a sólyom-utca és a kőrut sarkán fogta el és pedig azért, mert óriás pózónok sárga-fekete kétféje sasos lámpákon vitték.

A rendőri kommuniké is megelémlézik négy napzámra, a kiket tüntetés miatt tartóztattak. Ez a négy jámbor tót volt az első áldozat, vagyis őket vitték legelőször az V. kerület kapitányságra. A tótokat egy rendőrfelügyelő a sólyom-utca és a kőrut sarkán fogta el és pedig azért, mert óriás pózónok sárga-fekete kétféje sasos lámpákon vitték.

Az akadémiájának teljes ülése. A magyar tudományok akadémia ma délután báró Eötvös Loránd elnöke alatt összes ülést tartott, melyen Fejérváry László r. t. emlékiratbeszédet tartott Nagy Imre r. t. fel. Nagy Imre — ugymond — a magyar oklevélterület, az oklevelek kiadása és a hazai levéltárak felújítása szemponjából, új korszakot nyit meg. Nem kevesebb, mint 25 kötet oklevélterület közé, a melyek tisztelettel a középkori okleveleket foglalkoznak. Az oklevélterület nem is foglalkozhat ma a középkori oklevelekről, hanem a középújkori oklevelekről, melyek a hazai oklevélterületet képezik. Bámolyos tévközlésére fejtett ki, több, mint negyven éves tudományos pályája alatt. A gyűri Rák Károlytól és több barátjától egyetemen b. alapította meg a Dunántúli Történelmi-tudományi Társaságát 1863-ban, az első történelmi társulatot, a mely hazánk területén működött. A szerény eszközökkel, de nagy lelkességgel dolgozó társaság csakhamar igen szép eredményeket ért el.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

Most már hamarosan végére jött a darab. Az utolsó jelenet alatt az egész ház ingottan nézett körül. Senki nem nézte a színészeket, mindenki arra figyelt, mi fog történni az előadás befejeztével. De volt is mit nézni. Alig hogy a függöny lebegett, a magyar közönség egyetemes ábruzgásba kezdett, a magyar közönség egyetemes ábruzgásba kezdett, a magyar közönség egyetemes ábruzgásba kezdett, a magyar közönség egyetemes ábruzgásba kezdett.

Értesüléseink szerint a Vignszínház igazgatósága és az állítólagos Burg-színház impressariója között tárgyalások folynak arra nézve, vajon a társulat megtartsa-e a már hirdetett négy előadást. Ugy a rendezőnek, mint az igazgatóságnak ugyanis biztos tudomása van arról, hogy a mai est tüntetői az estre, ha a németek holnap és a következő napokon is játszanának, a legelőszerebbekben és a legelőszerebbekben fogják a tüntetéseket folytatni. A tüntetésekre belevisszák az utcát is és minthogy a színházban sem lehet előadás, ha a saját érdeke ellen eszelekedjék és a rendező sem egezhete bele abba, hogy a németek napokon át véres utcai harcokat és nagy verebédéseket tegyék ki a színházlátogató közönség — valószínű, hogy az előadásokat nem fogják folytatni. Ez azonban nem feltétlenül bizonyos, mert az igazgatóság tagja egy hírlapíró előtt állított azt, a makacs és elbizakodott nyilatkozatot tette, hogy az előadásokat még akkor is folytatják, ha bármilyen tüntetés kellene a közönséget együtt tartani. Hát az bizonyos, hogy a holnapi előadás, ha tényleg megtartják, tényleg ilyenformán fog lefolyni.

A hírlapírók nyugdíjtitkésének és budavári mulatsága holnap, kedden este lesz. Az ünnep népszerű része délután 5 órakor kezdődik, a mikor Ós-Budavári ünnepi szórakoztatni a gyülekező közönséget. Az operette-szerzők nagy hangversenye a szentgyörgyi-területen lesz és pontban nyolc órakor kezdődik. A hangverseny három részből és 12 számból áll. A hangverseny alatt a többi színpadokon folyó tartanak előadásokat. Küry Klára és Tollagi feltenyeg orkár kerülnek sorra. A bakancs és a picardó léány előjátékával. Ez az előadás a mecsert-terület színpadon lesz. Néhány perccel tizenegy óra után Hegyi Aranka lép fel, mint szereplő-táncosnő a korvint-terület színpadon. Hegyi Aranka fellepése után Ós-Budavári ünnepi műsorral folytatják a mulatságot. A mulatság színpadon 12 órakor kezdődik. A Könyvtári portfium pontban 12 órakor veszi kezdetét az ünnepi műsor. Ós-Budavári ünnepi műsor, nekesei és táncosai folytatják mutatványait, a melyek az ünnepi műsor alatt szünetelnek. A belépjegy ára 1 frt. katonák és gyermekeknek 50 kr. Jegyeket csak Ós-Budaváriban lehet váltani, a hol hat pengtár fog a közönség rendelkezésére állani.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

Értesüléseink szerint a Vignszínház igazgatósága és az állítólagos Burg-színház impressariója között tárgyalások folynak arra nézve, vajon a társulat megtartsa-e a már hirdetett négy előadást. Ugy a rendezőnek, mint az igazgatóságnak ugyanis biztos tudomása van arról, hogy a mai est tüntetői az estre, ha a németek holnap és a következő napokon is játszanának, a legelőszerebbekben és a legelőszerebbekben fogják a tüntetéseket folytatni. A tüntetésekre belevisszák az utcát is és minthogy a színházban sem lehet előadás, ha a saját érdeke ellen eszelekedjék és a rendező sem egezhete bele abba, hogy a németek napokon át véres utcai harcokat és nagy verebédéseket tegyék ki a színházlátogató közönség — valószínű, hogy az előadásokat nem fogják folytatni. Ez azonban nem feltétlenül bizonyos, mert az igazgatóság tagja egy hírlapíró előtt állított azt, a makacs és elbizakodott nyilatkozatot tette, hogy az előadásokat még akkor is folytatják, ha bármilyen tüntetés kellene a közönséget együtt tartani. Hát az bizonyos, hogy a holnapi előadás, ha tényleg megtartják, tényleg ilyenformán fog lefolyni.

A hírlapírók nyugdíjtitkésének és budavári mulatsága holnap, kedden este lesz. Az ünnep népszerű része délután 5 órakor kezdődik, a mikor Ós-Budavári ünnepi szórakoztatni a gyülekező közönséget. Az operette-szerzők nagy hangversenye a szentgyörgyi-területen lesz és pontban nyolc órakor kezdődik. A hangverseny három részből és 12 számból áll. A hangverseny alatt a többi színpadokon folyó tartanak előadásokat. Küry Klára és Tollagi feltenyeg orkár kerülnek sorra. A bakancs és a picardó léány előjátékával. Ez az előadás a mecsert-terület színpadon lesz. Néhány perccel tizenegy óra után Hegyi Aranka lép fel, mint szereplő-táncosnő a korvint-terület színpadon. Hegyi Aranka fellepése után Ós-Budavári ünnepi műsorral folytatják a mulatságot. A mulatság színpadon 12 órakor kezdődik. A Könyvtári portfium pontban 12 órakor veszi kezdetét az ünnepi műsor. Ós-Budavári ünnepi műsor, nekesei és táncosai folytatják mutatványait, a melyek az ünnepi műsor alatt szünetelnek. A belépjegy ára 1 frt. katonák és gyermekeknek 50 kr. Jegyeket csak Ós-Budaváriban lehet váltani, a hol hat pengtár fog a közönség rendelkezésére állani.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

Értesüléseink szerint a Vignszínház igazgatósága és az állítólagos Burg-színház impressariója között tárgyalások folynak arra nézve, vajon a társulat megtartsa-e a már hirdetett négy előadást. Ugy a rendezőnek, mint az igazgatóságnak ugyanis biztos tudomása van arról, hogy a mai est tüntetői az estre, ha a németek holnap és a következő napokon is játszanának, a legelőszerebbekben és a legelőszerebbekben fogják a tüntetéseket folytatni. A tüntetésekre belevisszák az utcát is és minthogy a színházban sem lehet előadás, ha a saját érdeke ellen eszelekedjék és a rendező sem egezhete bele abba, hogy a németek napokon át véres utcai harcokat és nagy verebédéseket tegyék ki a színházlátogató közönség — valószínű, hogy az előadásokat nem fogják folytatni. Ez azonban nem feltétlenül bizonyos, mert az igazgatóság tagja egy hírlapíró előtt állított azt, a makacs és elbizakodott nyilatkozatot tette, hogy az előadásokat még akkor is folytatják, ha bármilyen tüntetés kellene a közönséget együtt tartani. Hát az bizonyos, hogy a holnapi előadás, ha tényleg megtartják, tényleg ilyenformán fog lefolyni.

A hírlapírók nyugdíjtitkésének és budavári mulatsága holnap, kedden este lesz. Az ünnep népszerű része délután 5 órakor kezdődik, a mikor Ós-Budavári ünnepi szórakoztatni a gyülekező közönséget. Az operette-szerzők nagy hangversenye a szentgyörgyi-területen lesz és pontban nyolc órakor kezdődik. A hangverseny három részből és 12 számból áll. A hangverseny alatt a többi színpadokon folyó tartanak előadásokat. Küry Klára és Tollagi feltenyeg orkár kerülnek sorra. A bakancs és a picardó léány előjátékával. Ez az előadás a mecsert-terület színpadon lesz. Néhány perccel tizenegy óra után Hegyi Aranka lép fel, mint szereplő-táncosnő a korvint-terület színpadon. Hegyi Aranka fellepése után Ós-Budavári ünnepi műsorral folytatják a mulatságot. A mulatság színpadon 12 órakor kezdődik. A Könyvtári portfium pontban 12 órakor veszi kezdetét az ünnepi műsor. Ós-Budavári ünnepi műsor, nekesei és táncosai folytatják mutatványait, a melyek az ünnepi műsor alatt szünetelnek. A belépjegy ára 1 frt. katonák és gyermekeknek 50 kr. Jegyeket csak Ós-Budaváriban lehet váltani, a hol hat pengtár fog a közönség rendelkezésére állani.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

A tárgyalás teljes sorba jártak a dunántúli könyvtárak és nagy mennyiségben másoltak belőlük régi történelmi emlékeket. A mikor az anyag annyira felszaporodott, hogy közzé lehetett tenni, megalapították a Hazai Oklevélterület, a legkisebb oklevélterület egységét, a mely megfizatható, pontosság tekintetében az összes meglévő felülmúlta. Ebből az oklevélterületből nyolc kötet jelent meg, a vállalat lelke az öökü kötet közé Nagy Imre volt, a ki azt még beesebbé tette azaz, hogy benne csak Arpad-kori okleveleket tett közzé. A mikor 1869-ben mint a kir. diploma bírja Budapestre került, az összes levéltári és diplomatikai Magyarországon, a ki a hazai okleveleket és levéltárakat nálánál jobban ismerte, a kinek kezében több oklevél megfordult volna. U szerkesztette, több munkatárs segítségével, a gróf Zichy-család oklevélterületét, az Anjoukori okmánytárakat, a zálati és soproni oklevélterület két-két kötetét. Erősen készült, egy egész emeleten áll, arra, hogy megőrizze szülőegyekeinek, Sopronnak, ugyisint Zalanak történetét; de e művet, bár arra rengeteg anyag gyűjtött össze, meg nem alkototta. Az Akadémia 1870-ben választotta levezető- és 1872-ben rendes tagjává. Egyik alapítója volt a Magyar történelmi társulatnak és az 1883-ban keletkezett Magyar Heraldikai és genealogiai társaságnak, a melynek másod-elnöke is volt. Nagyszámú dolgozatokat tett közzé a történelmi, költői szerzetekkel foglalkozó régi dunántúli családok genealogiájával, mely helyrejárni tanulmányokkal, ezermennyel, a melyek mind oklevéltári tanulmányokból folytak. Bár magas állása mellett (1875 óta kuriai bíró) mindig talált időt, hogy kedves oklevélterületi foglalkozásait, a tudományos mozgalmakban résztvevő, oklassa, tanítsa a fiatal nemzedéket, a mely őt ismerté a mesterül. Minden egyes oklevélterületi válogatás gyakorlati kurzus volt, a melynek szerkesztésénél, az anyag összegyűjtésénél a fiatal nemzedék kedveivel buzgólkodott, sokat tanult ezel, mert a mit az ország legkisebb oklevélterületéről is módon elsajátították, arra egy egyetemen, egy tankönyvben nem képes. Nagy Imre 1894 május 5-én, 72 éves korában hunyt el, gazdag irodalmi és tudományos hagyatékot hagyva maga után. Emleke a szaktudomány történetében sokáig fenn fog maradni.

Értesüléseink szerint a Vignszínház igazgatósága és az állítólagos Burg-színház

